

## **Boldogok=áldottak**

*A maharadza boldogsága.*

A boldogság a görögöknek gondtalanságot, a szenvedés hiányát jelentette; a zsidóknak ezen felül az anyagi jólét Isten jutalma a törvény megtartásáért: szerencsés állapotban vagyok, arra vágyok.

A boldogság, amire legtöbbször vágyunk, nem is olyan veszélytelen. Aki boldog, tele van saját örömeivel. Ilyenkor az ember könnyen azt hiheti, hogy túlárad a szeretettől, pedig csak a saját örömét vetíti ki másokra. Arról szó sincs, hogy magafeledten törődni tudna a másikkal. Aki boldog, annak az a legfőbb gondja, hogy a boldogságát élvezze és megtartsa, s szüntelen attól retteg, hogy elveszíti boldogságát. Mindannyiunk életében voltak, vannak ilyen pillanatok, és utólag kiderül róluk, hogy a boldog percekben milyen tökéletes volt a szeretetünk, s mennyire féltünk, hisz tudtuk, hogy vége szakad örömünknek.

Jézus boldogságmondásai mást jelentenek. Közismert mondás: **„Jobb adni, mint kapni”**. Apostolok cselekedeteiben (20,35) ez áll: „Boldogabb, aki ad, mint aki kap”. Jézus ilyen boldogságra hív, ilyen boldogsággal akar megajándékozni bennünket. Ebből a boldogságból nem hiányzik a szeretet, és egy cseppnyi félelem sincs benne.

Nos, kikre vár ez a boldogság? A szenvedőkre: a szegényekre, a sírókra, az éhezőkre, akik vágyakoznak az igazság megismerésére. Ezeket a kijelentéseket akkor értjük helyesen, ha emlékezünk az ószövetségi istenfélő szegényekre, akikre Isten különös szeretettel tekint, mert nyomorúságukban és kiszolgáltatottságukban minden reményüket Istenbe vetik, hozzá mindig hűségesek maradnak, senki embernek nem ártanak. Isten a szíven viseli az ilyenek sorsát, védelmezi őket, s hűségükért jutalmat, szenvedésükért vigaszt ad nekik. Jézus ígérete szerint az ilyenek öröklik Isten országát, s oda eljutva majd vigasztalást nyernek.

A szenvedők mellett boldogok a szelídek, az irgalmasok, a tisztaszívűek és a békességszerzők is. Akár külön csoport ez, akár az előző folytatása (istenfélő szegények), rámutat, hogy az Ország örököse (Isten népének, családjának tagja, Isten társa) csak az lehet, aki Istenhez hasonlóan szelíd, tiszta és egyenes, az egység és a békeség apostola. Ezek mellett külön előny, illetve különleges érték az igazság védelmezése, az igazságért való üldöztetés, szenvedés.

Jézus boldogságmondásai nem általánosságban szólnak, hanem direkt beszédet jelentenek. A *boldogság=makariosz*, gratulációt jelent. „Boldog a ti szemetek, mert látja...”; „Boldog a méh, mely téged hordott!”

Jézus a hegyen a szabadság törvényeit hirdeti ki, azt a tökéletes törvénykönyvet tárja fel, mely szívének titkát rejti. Megtudhatjuk, miként lehetünk királyságának teljhatalmú örököseivé, szabadságának részeseivé, miként lehet a miénk az ő országa. Jézus boldogsága: „Vágyva vágytam ezt az órát...”

Mit kínál nekünk, mit kíván tőlünk a nyolc boldogság hegye? Azt, hogy egyetlen kincsed legyen: a te Istened. *Légy te az ő koldusa.* Bele ne fáradj az ajtaján zörgetni. Aki Isten koldusa, azt Isten nem kosarazza ki. Tökéletességében, atyai jóságában a legtöbbet, a legnagyobbat, a tökéletes ajándékot adja: a Szentlelket. Sírva, zokogva gyászold, ha őt elveszíted, nem találod. Légy vigasztalhatatlan, mint a gyermek, aki elkészálva elveszíti édesanyját szeme elől, és mindaddig sír-zokog, míg meg nem találja. Egyedül az édesanya törölheti le könnyeit; az ő jelenléte deríti fel arcát.

Egyetlen vágyad, éhséged és szomjúságod az legyen, hogy részesedj a kicsinyek kiváltságában, az ő minden értelmet felülmúló ismeretében, hogy minden mást ennek világosságában ismerhess meg. Ne elégedj meg más tökéletességgel, mint az én Atyám tökéletességével, az irgalmassággal, mely megtisztítja szívedet-szemedet a *végtelen gyönyörűség vég nélküli szeretetében való szemlélésére*, képessé teszi arra, hogy fölismerhesd őt legrejtettebb jelenléteiben is. Legyen a békéd az én békém, mely a békétlenek szeretetébe hal bele, s Urad örömébe támad fel.

Boldogságot hagyok rátok, az én boldogságomat adom nektek. Nem úgy adom, ahogy a világ adja. Nem, mert ez egészen más, ez az enyém - és a tiétek. Nézzetek magatokba ti, akik szívesebben adtok, mint kaptok! Ti, akik szívből megbocsátotok, akik jobban szerettek békességet teremteni, mint feszültséget okozni; ti, ha nektek nincs, akkor is adtok; akik szenvedve is szerettek, akik sírva is vigasztaltok: szívetek mélyén megtaláljátok békémet és boldogságomat, az igazi, maradandó boldogságot.

### Gyerekmise Mire jó a bibliaolvasás?

Az öregember a hegyek közt élt fiatal unokájával. Minden reggel a nagyapa korán kint ült a konyhában, és olvasta régi, megviselt Bibliáját. Az unokája, aki ugyanolyan szeretett volna lenni, mint ő, mindenben utánozni igyekezett a nagyapját. Egyik nap megkérdezte, *„Papa, én is próbálom olvasni a Bibliát úgy, mint te, de nem értem azt, és amit értek, azt is elfelejtetem, amint becsukom. Mire jó a bibliaolvasás?”* A nagyapa, aki közben szemet tett a tűzre, csendesen odafordult hozzá, és azt mondta: *„Fogd meg ezt a szenes kosarat, menj le a folyóhoz, és hozz egy kosár vizet!”* A fiú úgy tett, ahogy mondták neki, bár az összes víz kicsurgott a kosárból, mielőtt visszaért volna a házhoz. A nagyapa nevetett, és azt mondta, *„A következő alkalommal egy kicsit jobban szedd a lábad!”*, és visszaküldte azzal, hogy próbálja újra. Ezúttal a fiú gyorsan futott, de a kosár csak üres volt, mire hazaért.

A szusból kifogyva mondta nagyapjának, hogy lehetetlen a kosárban vizet hozni, és elindult, hogy vödörrel kerítsen a kosár helyett. Az öregember ezt mondta, *„Nem akarom, hogy vödörrel hozd a vizet; én egy kosár vizet kérek. Meg tudod te azt csinálni, csak nem igyekszel eléggé”*, ezzel el is indult, nyilvánvalóan azzal a szándékkal, hogy megnézi, hogyan sikerül a következő forduló. Bár a fiú tudta, hogy lehetetlen, most már csak azért törte magát, hogy lássa a nagyapja fiúi igyekezetét. Megmerítette a kosarat, és futott, ahogy csak tőle telt. Természetesen sokkal azelőtt, hogy elérte volna a nagyapját, a kosár már üres volt. Alig bírt beszélni, *„Látod, papa, nincs értelme, ugye te is így gondolod?”*. Az öregember azt mondta: *„Nézd meg a kosarat!”*. A fiú ránézett, és a kosár másmilyen volt. A régi, piszkos szenes kosár helyett egy tiszta kosár volt. *„Fiam, ez történik akkor is, amikor a Bibliát olvasod. Lehet, hogy nem érted, vagy nem emlékszel mindenre, de amikor olvasod, az kívülből megváltoztat. Ez Isten munkája az életünkben. Ez az, amit csak Isten tud elvégezni, átalakítani bennünket kívül-belül, és lassan Krisztushoz, a Fiához hasonlók leszünk. Szánj időt, hogy elolvass Isten szavából valamennyit mindennap! Élj egyszerűen, szeress nagyvonalúan, törődj őszintén, beszélj kedvesen, a többit hagyd Istenre.”*

### **Halász Piusz** O. Ciszt. Jézus boldogságmondásainak ellentétjei:

- Boldogok a gazdagok, mert számukra nyitva áll az egész világ.
- Boldogok a nevetők, mert szórakozásuk nem fogy el.
- Boldogok az erőszakosak, mert ők uralkodnak a földön.
- Boldogok azok, akiket nem érdekel az igazság, mert nem lesznek problémáik.
- Boldogok, akik nem éreznek részvétet senki iránt, mert nem okoznak felesleges gondot maguknak.
- Boldogok az élvezők, mert nekik szabad a szerelem, a válás, az abortusz, hiszen nem éreznek felelőséget.
- Boldogok a békét megtörők, mert a veszekedők kárából hasznot húznak.
- Boldogok a mindig talpra eső karrieristák, mert őket senki sem üldözi.

*Ez egy olyan ország, ahol nincs helye Istennek! Aki értetek szegénnyé lett!*

### **Kosztolányi Dezső: Boldog szomorú dal**

Van már kenyérem, borom is van,  
van gyermekem és feleségem.  
Szívem minek is szomorítsam?  
Van mindig elég eleségem.  
Van kertem, a kertre rogyó fák  
suttogva hajolnak utamra,  
és benn a dió, mogyoró, mák  
terhétől öregbül a kamra.  
Van egyszerű, jó takaróm is,  
telefonom, úti bőröndöm,  
van jó-szívű jót-akaróm is,  
s nem kell kegyekért könyörögnöm.  
Nem többet az egykori kód-kép,  
részegje a ködnek, a könnynek,  
ha néha magam köszönök még,  
már sokszor előre köszönnek.  
Van villanyom, izzik a villany,  
tárcám van igaz színezüstből,  
tollam, ceruzám vigan illan,  
szájamban öreg pipa füstöl.  
Fürdő van, üdíteni testem,  
langy téa beteg idegeimnek,

ha járok a bús Budapesten,  
nem tudnak egész idegennek.  
Mit eldalolok, az a bánat  
könnyekbe borít nem egy orcát,  
és énekes ifjú fiának  
vall engem a vén Magyarország.  
De néha megállok az éjen,  
gyötrődve, halálba hanyatlón,  
úgy ásom a kincset a mélyen,  
a kincset, a régit, a padlón,  
mint lázbeteg, aki föleszmél,  
álmát hüvelyezve, zavartan,  
kezem kotorászva keresgél,  
hogyan jaj, valaha mit akartam.  
Mert nincs meg a kincs, mire vágytam,  
a kincs, amiért porig égtem.  
Itthon vagyok itt e világban,  
s már nem vagyok otthon az égben.

